

Uudempi kulkurin valssi

Suomessa puuhataan kesäisin tukuittain kesäteattereita. Virallisilta listoilta löytyy kolmisensataa eri esitystä, ja päälle tulevat vielä luetteloimattomat. Perniön Kirakkakaan ei oikein löydy valtakunnallisilta listoilta. Kesäteatteri liipaisee siis lähes jokaista, jos vain on kiinnostunut.

Kirakan näytelmälista kahdenkymmenen vuoden ajalta on vähän epätavallinen. Alkuaikojen kappaleet ovat minulle tosin melko tuntemattomia, mutta paperilla ne näyttävät hassutteluilta. Yhdeksänkymmentälukukin alkaa kesäteatteritarinoilla, mutta tukevoituu myöhemmin. Uudelle vuosituhan-
nelle tultaessa kuului kummia. Tuli Kiveä, Kilpeä, Fota ja Moliereä.

Näkemistäni noin viidestätoista Kirakan näytelmästä juuri Dario Fon Perhoshiiruli oli ehdoton huippu. Sellaista ei muualla Suomen kesässä koettu. Jyrki Nurmi pääsi siinä lähelle ammattinäyttelijä Erkki Saarelan hurmiota. Sääli, että näytelmä järisytti pakallisia puritaanisia piirejä ja viilensi välejä.

Sitten taas jatkettiin komedioilla. Tuli muiden muassa haasteellisia englantilaisen Cooneyn vauhtinäytelmiä, jotka eivät ihan suomalaisen suuhun sovi.

Tämän vuoden Kulkurin valssi on johtaa ensin harhaan. Tulee mieleen Mika Valtarin tarina, Tauno Palo, Ansa Ikonen ja J. Alfred Tannerin sanoittama ruotsalainen Vandrarevalsen. No, elokuva tehtiin sota-aikana. Se oli pakoa todellisuudesta, haavekuva Suomesta, jota ei koskaan ollut eikä koskaan tule.

Uudemman, teatteriin sovitetun Kulkurin valssin tarina on tietysti sukua vanhemmalle. Ei haittaa alkuunkaan, jos joku paljastaa juonen etukäteen. Tässäkin tarinassa liikutaan haavemaailmoissa.

Kirakka on saanut täksi vuodeksi uuden nuoren ohjaajan, Sanna Leivosen, mikä tietysti toi uutta mielenkiintoa ja kasvatti kiihkoa. Miten hän saisi vanhat kokeneet ja jermuuntuneet näyttelijät ruotuun. Hyvin tuntui saaneen.

Käsiohjelma oli muuttunut monistetusta lappusesta pahviseksi värilliseksi läpyskäksi, joka alkaa ohjaajan runomaisella tervehdyksellä. Se tuntuu ihan todelta. Muuten käsiohjelma vaikuttaa sekavalta ja vaikeasti luettavalta. Puuttuupa siitä yhden tärkeän roolin ja näyttelijän nimikin. Ei oikein mairittele.

Tutut ja turvalliset Virpi Anttio, Jyrki Nurmi ja Toni Ikola eivät petä. Laulavatkin mukavasti. Eri-tyisen mieluisaa oli Liisa Vainion paluu jälleen lavalle. Salon puolesta tutut puoliammatillaiset Paula Lehtinen ja Kauko Kuparinen osoittavat kovaa rutiinia. Onkin lupaavaa, että tämänkaltaista yhteistoimintaa on saatu aikaan.

Kirakan kulissit ja osa katsomoa on uusittu. Teatterin paikka pikkulammen lehtomaisessa rannassa on mitä parhain. Tumma vesi väreilee, aurinko mollottaa, tuuli humisee korkeissa puissa ja kotoinen savu tuprahtelee saunan piipusta.

Mutta miksi ihmeessä pienessä tilassa pitää käyttää onnettomia mikrofoni- ja kovaäänislaitteita? Laulu raikuisi sinälläänkin.

pajen